

6. Общие принципы планирования эксперимента [Электронный ресурс]. – Режим доступа : URL : <http://www.sciencefiles.ru/section/33/>. – Название с экрана.
7. Рузавин Г. И. Методы научного исследования / Г. И. Рузавин. – М. : Мысль, 1975. – 237 с.
8. Фёдорова Т. Ю. Экспериментальное формообразование в дизайне : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. искусствоведения : спец. 17.00.06 «Техническая эстетика и дизайн» / Т. Ю. Фёдорова ; Моск. Гос. Худ.-Пром. академия им. С. Г. Строганова. – Москва, 2011. – 24 с.
9. Эксперимент в дизайне : Источники дизайнерских идей / [Лаврентьев А. Н., Ефимов А. В., Барышева В. Е, Колейчук В. Ф.]. – М. : Университетская книга, 2010. – 244 с.
10. Юрченко І. А. Експериментальне моделювання предметних форм на основі етноорнаментальних мотивів / І. А. Юрченко // Спецпроект: аналіз наукових досліджень : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф., 30–31 трав. 2013 р.: у 6 т. – Т. 6 : Актуальні питання сучасності. – Дніпропетровськ : Біла К. О., 2013. – 100 с.
11. Юрченко Ігор. Гуцульська різьба. Візуально-морфологічні закономірності орнаменту: теорія і практика: монографія / І. А. Юрченко. – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2010. – 372 с.

УДК 746.4. (031)

А. Б. ШНАЙДЕР

В'ЯЗАННЯ ТА МЕРЕЖИВО ЯК ТЕХНІКИ СУЧАСНОГО ДИЗАЙНУ ТА МИСТЕЦТВА

У статті розглянуто в'язання та мереживо як техніки, які широко застосовуються в практиці сучасного фایберарту та дизайну. Досліджено технологічні та естетичні якості цих технік, матеріали та кінцеву обробку для надання творам необхідних якостей. Охарактеризовано вплив технік в'язання та мережива на формування об'єктів об'ємно-просторового текстилю та дизайну.

Ключові слова: в'язання, мереживо, волокно, текстильні об'єкти, дизайн, текстильний простір.

А. Б. ШНАЙДЕР

ВЯЗАНИЕ И КРУЖЕВО КАК ТЕХНИКИ СОВРЕМЕННОГО ДИЗАЙНА И ИСКУССТВА

В статье рассмотрено вязание и кружево как техники, которые широко используются в практике современного фиберарта и дизайна. Исследованы технологические и эстетические качества этих техник, материалы и конечную обработку для придания произведениям необходимых качеств. Охарактеризовано влияние техник вязания и кружева на формирование объектов объемно-пространственного текстиля и дизайна.

Ключевые слова: вязание, кружево, волокно, текстильные объекты, дизайн, текстильное пространство.

A. B. SCHNEIDER

KNITTING AND LACE AS TECHNIQUES OF CONTEMPORARY DESIGN AND ART

The article deals with analysis of knitting, lace, felt as contemporary technique, widely used in the practice of contemporary fibre art and design. Nowadays a plenty of new techniques and technologies of textile producing, which can be used in contemporary textile art and art-design, were

discovered. A great interest among contemporary artists and designers is caused by traditional, already familiar and everyday techniques of creating of textile products: knitting, braiding lace, felt. A new understanding of surface design, object and space is appeared. Textural and structural possibilities enrich arsenal of artistic means of expression. The aim of this article is to determine a role of traditional techniques, used by craftsmen, in contemporary design and arts, for creation of spatial objects of art and design in particular. The 1990-th and 2000-th are marked with wide development of textiles in all direction, especially with development of spatial textile: textile sculpture, installations, environments, for creation of which traditional techniques were used.

Artists and designers started to pay attention to knitting, embroidery, lace, basketry and began actively explore these actually known techniques and their possibilities for using as media in art and design. Experimentation in this area began to be engaged not only by the textile/fibre artists, but visual artists as well, mostly sculptors, which assessed properties of new for them means of expression. The research performed within the techniques and their various combinations. Modern materials and processing technologies enriched possibilities of usage of textile techniques as media for art and design. Nowadays the whole range of fibres and their combinations, used by artists and designers, gives possibility to control the thickness, strength, rigidity, elasticity of materials for creation of objects. This is especially important in the works made in knitting and lace techniques. Knitting has entered the sphere of art and design as media, in which designers create not only fashion design, but installations, spatial objects, art-design. Knitting in the hands of professionals turned into art technique, which is characterized by innovation and development. During the last ten years the revolution in knitting took place and was led by young generation of designers, who used different structures, colour, shapes, materials, which were never used before. Textile installations made in knitting and lace technique are installed in the open space of the cities as well as in the natural environment, changing them and creating a special image. Professional artists and designers with academic education show a great interest in lace as a valuable source of design ideas but avoid any contacts with people, for whom the lace is hobby. Most of these professional artists and designers have only a basic knowledge and experience in lace but successfully realize their designers ideas using lace techniques as media for achieving results only. The result of their work are the pieces of art and objects of design fully or partially made with lace: installations, art objects, furniture, outdoor and indoor (interiors) environments. Artists and designers have definitely crossed the boundaries of traditional craft techniques in their wishes to rethink relations towards well-known techniques and contemporary world of art and design.

Key words: *knitting, lace, fibre, textile objects, design, textile environment.*

На початок ХХ століття розроблено значну кількість новітніх технік та технологій виготовлення текстильних матеріалів, які застосовуються в сучасному текстильному мистецтві та арт-дизайні. Не дивлячись на це, велике зацікавлення сучасних художників та дизайнерів викликають традиційні, вже звичні та нібито буденні техніки створення текстильних виробів: в'язання, плетіння, мереживо, повсть. Вони у поєднанні з незвичними для цих технік матеріалами та способами кінцевої обробки надають творам дизайну та мистецтва неперевершених технологічних та естетичних якостей. Фактурні та текстурні можливості цих комбінацій збагачують арсенал художніх засобів виразності та надають можливості глибше занурюватися у пошуках розкриття нових ідей та форм у фایберарті та дизайні усіх напрямів. З'являється нове розуміння дизайну поверхні, об'єкту та простору.

Застосування технік в'язання та мережива у світовій практиці художнього текстилю та дизайну надзвичайно розповсюджене. Відгукуючись на творчість художників та дизайнерів, мистецтвознавці та науковці проводять дослідження як історичного підґрунтя, так і розвитку найсучасніших проявів застосування в'язання та мережива в мистецтві та дизайні. В основному це західні дослідники, які у своїх статтях у журналах, каталогах, окремих виданнях досліджують ці теми. Це такі дослідники, мистецтвознавці та художники, як Фредді Робінз [10], Джен Дженеіро [7], Елісон Кіліан [8], Рут Лі, Беатріс Стерк [11], Керол Браун [4], Франсуаз Тельє-Ломан, Сенді Блек, Джанетт Метьюс та інші, щоправда вони надають більшої

уваги застосуванню цих технік у декоративному мистецтві і менш дослідженою залишається сфера дизайну.

Метою статті є визначення ролі традиційних технік виготовлення текстильних виробів ремісниками, народними майстрами та промисловістю у практиці сучасного дизайну та мистецтва, зокрема у створенні об'ємно-просторових художніх та дизайнерських текстильних об'єктів.

1990-і та 2000-і роки позначені широким розвитком текстилю в усіх його напрямках, особливо розвитком об'ємно-просторового текстилю – текстильної скульптури, інсталяції, інвайронменту, для виконання яких застосовуються традиційні текстильні техніки.

Майже всі техніки виготовлення текстильних виробів з'явилися дуже давно і принципово не змінилися до нашого часу. Цими основними техніками є ткання, різні види в'язання, плетення, повсть, вишивка, мереживо, вибійка, батік, шиборі та ін. Протягом століть кожна з цих технік розвивалася, удосконалювалася, вироблялися певні принципи та правила роботи. Згодом усі вони переросли у високопрофесійні ремесла (craft): виготовлення текстильних виробів для домашнього вжитку окремими майстрами або артільями/цехами переважно з використанням традиційних технологій та засобів виробництва, як правило, ручних або малоавтоматизованих; у промислові техніки: промислове виробництво технічного та «домашнього» текстилю у великих кількостях на сучасному високотехнологічному автоматизованому обладнанні; у домашнє хобі, яким захоплюються переважно жінки, вишиваючи, в'язучи светри та шкарпетки для родини та ін.

Починаючи з середини минулого століття, художники та дизайнери почали звертати увагу на вищевказані техніки, а особливо на повсть, в'язання, вишивку, мереживо, лозоплетіння. Вони почали активно досліджувати ці уже відомі техніки та їх пластичні можливості для застосування у мистецтві та дизайні. Експериментувати у цій сфері стали не лише художники текстилю, але й інших напрямів, особливо скульптори та дизайнери, які оцінили властивості нових для них засобів вираження. Експерименти та цілеспрямоване заглиблення у пошуки нового застосування традиційних технік призвели до стрімкого зростання інтересу до об'ємно-просторового текстилю – текстильної скульптури та просторів. Дослідження та пошуки відбувалися як у межах самих технік, так і різних їх комбінацій. Сучасні матеріали та технології обробки також розширили можливості використання текстильних технік у сфері дизайну та мистецтва. Джен Дженейро відзначає: «Новий текстиль» 60-х, який досліджував межі традиційних текстильних форм і технік, заявив, що відкрито нові художні форми, і, як живопис та скульптура, текстиль може бути використаний як медіум, який виражає індивідуальні емоції та ідеї» [7, с. 11]. «Текстиль є лише матеріалом, а створені з нього роботи є скульптурою, а не свідченням суто технічної майстерності чи ремісничого виробу» [6].

Споконвічно волокнисті матеріали люди використовували в усіх сферах життя. Волокно та матеріали, які складаються з волокна, є, мабуть, найпластичнішими, найм'якшими, найподатливішими та найбільш «дружніми» до людини матеріалами. Сьогодні увесь спектр волокон та їх комбінацій, які застосовують художники та дизайнери, дають можливість регулювати товщину, міцність, жорсткість, еластичність матеріалів, з яких безпосередньо створюються об'єкти. Особливо важливо це в роботах, які виконані у техніках в'язання, мережива, плетення. Як правило, для композицій, які вільно звисають, використовують легкі, тонкі, більш пластичні матеріали, що вільно драпіруються, реагують на найменший рух повітря, створюючи гру форм, світла, кольору. Окрім того, вони створюють менше навантаження на конструкції, що їх утримують, це дає змогу встановлювати ці об'єкти майже всюди, перекриваючи величезні міські площі або внутрішні об'єми будівель. Для об'єктів, які стоять самостійно, як правило, обирають більш міцні, жорсткі, пружні, здатні тримати форму матеріали, або використовують досить легкі матеріали з подальшою їхньою обробкою для надання їм необхідних якостей. Усі ці нові якості матеріалів та нові технології стали можливими завдяки науковим розробкам. Як відзначає відомий польський художник та професор Влодзімеж Циган (Włodzimierz Cygan), «сьогодні для художників, можливо навіть більше, ніж будь-коли раніше, наука і технології відкривають нові можливості спостереження реальності і нове ставлення до неї» [5, с. 96].

Особливу увагу варто звернути на в'язання та мереживо, які зі звичайних домашніх та промислових технік і ремесел перейшли у розряд технік для створення об'єктів дизайну та мистецтва. Неперевершені пластичні можливості цих медіа відкривають перед художниками абсолютно нові можливості порівняно з традиційними та звичними тканинами, батиком. Подальше глибоке дослідження цих технік спонукає художників задумуватися над новими формами та композиційними рішеннями, відходити від комплексів «можна-не можна», «мистецтво-не мистецтво».

В'язання. Не є секретом, що зараз техніки в'язання (трикотажу) знову в моді. Вони використовуються при виготовленні як спідньої білизни, так і одягу haute couture. Але зараз у цій техніці дизайнери створюють не тільки речі для індустрії моди, але й інсталяції, просторові об'єкти, арт-дизайн, які виставляються на міжнародних мистецьких і дизайнерських виставках. В'язання увійшло у сферу мистецтва та дизайну як техніка виконання.

Особлива увага в наші дні приділяється експериментальному плетенню та в'язанню. Музей текстилю в Сан Хосе (Каліфорнія, США) організовує показ та виставку «Beyond Knitting». Мета виставки – показати творчі можливості, які мають в'язання, плетення та техніки крошету, та підкреслити їхній внутрішній потенціал для створення високопрофесійного експресивного дизайну та мистецтва. Перетнувши межу між ремеслом та хобі, з одного боку, та мистецтвом і дизайнерською розробкою продукту, з іншого, – виставка стала запереченням розуміння плетення й в'язання як прояву лише чогось домашнього. Знаковою була виставка «Whims of Wire» 2007-го року в Братиславі, яка була повністю присвячена об'єктам, в'язаним з дроту. Все більше і більше художників та дизайнерів звертаються до в'язання. В'язання в руках професійних дизайнерів перетворилося у художній засіб, для якого характерні інновація і постійний розвиток. За останні десять років відбулася ціла революція у сфері в'язання, яку очолило молоде покоління дизайнерів, які використовували різноманітні структури, колір, форми, матеріали, які раніше не використовувалися. Дизайнери цього новаторського напрямку у в'язанні розглядають його як засіб досягнення мети. Британська художниця, яка безпосередньо використовує сучасне в'язання та є дослідником цієї техніки Фредді Робінз (Freddie Robins), зазначає: «Використання ремісницьких навичок та в'язання відіграє значну роль у практиці художників образотворчого мистецтва» [10, с. 19]. Багато дизайнерів та художників створюють абсолютно нові структури, використовуючи найновітніші матеріали та технології, а також радикально змінюють процес кінцевої обробки. На виставках та інших проектах можна бачити найрізноманітніші твори, від малої пластики до скульптури, інсталяцій, просторів, виконаних з використанням техніки в'язання.

Американська художниця Керол Мілні (Carol Milne) створює роботи, в'язучи зі скла (рис. 1). Цікавими є в'язані простори (цілі кімнати з меблями та ін.), а особливо простори, які можна в прямому розумінні одягнути на себе та стати його частиною (робота «City of Stitches» Ізабель Берглунд (Isabel Berglund) (рис. 2).

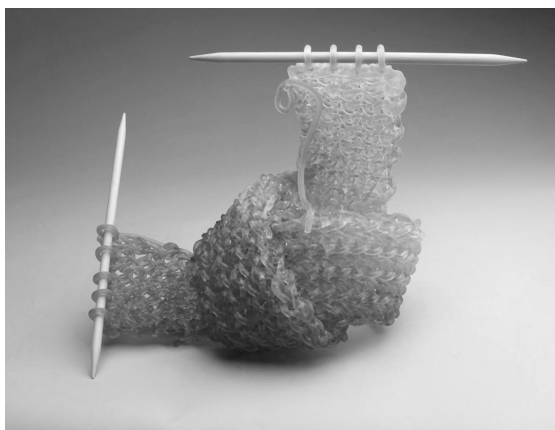

Рис. 1. К. Мілні. Knit-knot. Скло. 2014

Рис. 2. І. Берглунд. City of Stitches. 2005

Дуже широко інсталяції та об'єкти із застосуванням техніки в'язання встановлюються у відкритому середовищі міста, а також у природному середовищі, змінюючи його та надаючи йому необхідної образності. Особливо цікавим є новий напрям стріт-арту, який створюється за допомогою техніки в'язання та крошету. Він має ледь не десяток різних найменувань, серед яких найчастіше зустрічаються терміни «yarn bombing» і «graffiti knitting» [1]. «Ярн бомбінг» (yarn bombing, термін, введений художницею Лорен О'Фаррелл (Lauren O'Farrell) з Лондона), на відміну від жорсткого та агресивного графіті, вносить теплоту та яскраві почуття в міське середовище. Як правило, це обмотані яскравими, в'язаними вручну довгими полотнами стовбури дерев, стовпи, огорожі, одягнені у в'язаний одяг пам'ятники та міська скульптура, автомобілі та потяги, окремі будівлі та цілі міські площі. Ярн бомбінг може слугувати прикладом, як у наш час звичайне домашнє в'язання, «жіноча робота» перетворилася на текстильний арт-дизайн міського середовища. «Американка Магда Саяг (Magda Sayeg) зазвичай пов'язується з винесенням тренду (в'язання) на вулицю та з заснуванням руху ярн бомбінгу в 2005 році», – стверджує Елісон Кіліан (Alison Kilian) [8]. Хоча існують і дослідження, які вказують, що феномен в'язання почав з'являтися в суспільстві в кінці 1960-х. Підтвердження цього можна бачити у статті Беатріс Стерк: «З 1968 року з'явився феномен в'язання. Студенти в'язали в лекційних аудиторіях прямо на заняттях. У Німеччині можна було спостерігати за в'язанням делегатів під час з'їздів партії Зелених. У Франції художниця Аннетт Месседжер (Annette Messager) у 1971 вийшла на перший план завдяки своєму в'язанню, але вона не мала послідовників впродовж багатьох років. Рух в'язання почався серед людей, яких до цього спонукали загальний протест та реформаторський рух у мистецтві та суспільстві» [11, с. 1]. Також застосування того, що пізніше було названо «ярн бомбінгом», підтверджується автором цієї статті, який у 1998 році брав участь у пленері, на якому нині відома лондонська художниця Фредді Робінз «одягала» дерева в авторські в'язані полотнаща.

Мереживо. Сама термінологія для опису поняття мережива, яка використовувалася в різних мовах, показує різнобічне сприйняття цього феномена залежно від технік виконання та регіону виготовлення [9, с. 25]. У світі багато людей виготовляють різні типи мережива. Вони об'єднані в місцеві, національні та міжнародні гільдії, організують зустрічі та виставки, мають свої журнали. Але всі вони працюють у техніці мережива, не виходячи за межі традиції і насправді є ремісниками, які виготовляють мереживо, хоч і з авторським малюнком.

З іншого боку, є професійні художники та дизайнери, які отримали академічну освіту і проявляють неабиякий інтерес до мережива як до цінного джерела дизайнерських ідей, але вони уникають будь-яких контактів з тими, для кого мереживо це хобі. Більшість з цих професійних художників та дизайнерів мають лише базові знання і досвід у виготовленні мережива, але вони успішно реалізують свої дизайнерські ідеї, використовуючи техніку мережива лише як засіб досягнення результату. Результатом їхньої праці є художні твори та дизайнерські роботи і об'єкти, які частково або повністю виконані в техніці мережива. У цьому випадку мереживо є лише технікою виконання. Сучасні дизайнери «досліджували, використовували і пристосовували традиційні текстильні техніки, застосовуючи стілкові структури, комплексний орнамент і багаті текстури для створення сучасного дизайну» [4, с. 66]. Створено багато нових цікавих робіт, що дають змогу розкрити радикально нові підходи до мережива. Художники та дизайнери переступили звичну для них межу сприйняття мережива як ремесла. Саме визначення слова «мереживо» стало набагато ширшим. На виставці у Сідней (Австралія), де тема мережива була інтерпретована шляхом використанням безлічі засобів та матеріалів, включаючи дерево, метал, папір, оптичні волокна та цифрові технології, брали участь 134 художники з 20 країн світу. Свідченням широкого застосування нових технік створення мережива та новітніх матеріалів є твердження, висловлене у статті «A celebration of lace in Bruges», присвяченій серії виставок мережива «Kantlijnen – De andere kant van Brugge» в Брюгге: «Знову і знову ця гра з прозорими лініями ниток тріумфує у світі моди і дизайну, з новими техніками, такими, як лазерне витинання, та новими матеріалами, такими, як епоксидні смоли, допомагаючи перетворити традиційні техніки у нові форми вираження» [2, с. 11].

Бельгійська дизайнерська студія Demakersvan, використовуючи дріт як матеріал і мереживо як техніку виконання, створює огорожі, грати, перегородки – надзвичайні

дизайнерські роботи, які змінюють уявлення про можливості застосування мережива, а також про те, якими можуть бути ці об'єкти (рис. 3). Дженет Ехелман (Janet Echelman) створює надзвичайні інсталяції, які висять у просторі інтер'єрів або міських площ (рис. 4). За допомогою програми, спеціально написаної для неї фірмою Autodesk, яка допомагає розраховувати вітрові і гравітаційні навантаження, та використовуючи шнури з сучасних волокон, Дж. Ехелман створює фантастичні просторові прозорі об'єкти, які, особливо при нічній підсвітці, створюють враження неймовірних природних явищ та організують середовище міста. Тошіко Хоріучі (Toshiko Horiuchi), використовуючи техніку плетіння, створює не менш фантастичні дизайнерські об'єкти, але утилітарного призначення: велетенські мережива – дитячі ігрові майданчики.

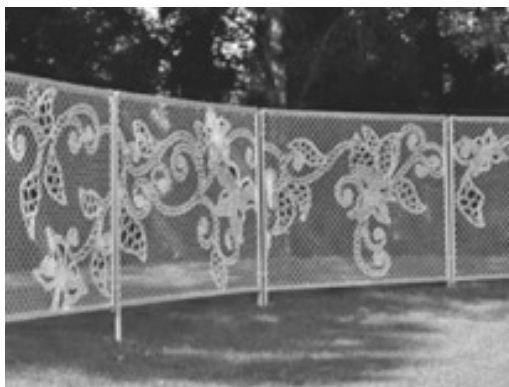

Рис. 3. Demakerswan. Паркан. Дрім

Рис. 4. Дж. Ехелман. 1.26. Шнур. 2011

Не менш цікавими є дизайнерські роботи, де за основу взято мереживні серветки. «...сучасні дизайнери адаптують серветки, акцентуючи менше уваги на самій серветці, використовуючи її форму і контрформу як джерело натхнення, змінюючи її першочергову функцію і переоцінюючи її конструкцію» [3, с. 19]. Використовуючи цю техніку та сучасні епоксидні смоли та інші матеріали, які роблять мереживо міцним, дизайнери створюють сучасні за формою, естетичними якостями ажурні, витончені меблі та інші елементи інтер'єрного та екстер'єрного дизайну.

Проведене дослідження показало, що традиційні техніки виконання текстильних виробів (ремесла), а саме різні види в'язання та мережива почали успішно застосовуватися сучасними художниками та дизайнерами. Це стало можливим завдяки появі нових матеріалів та технологій кінцевої обробки, а головне – завдяки креативному ставленню до традиційних технік та звернення до них лише як до медіа, які дають можливість втілити бажані ідеї та досягнути необхідних результатів. Визначено характеристики та основні сфери застосування в'язання та мережива в сучасній практиці дизайну, особливо у створенні об'ємно-просторових творів – об'єктів, просторів, інсталяцій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вязаный стрит-арт [Электронный ресурс]. – [Цит. 2013, 7 Авг.]. – Режим доступа: <http://rapaladin.ru/newsadmeru/980-vyazanyy-strit-art.html>.
2. A celebration of lace in Bruges // Textileforum. – 2009. – No. 1. – P. 11.
3. Art on lace // Textileforum. – 2009. – No. 1. – P. 19.
4. Brown C. Textile Form and Counter Form: The Revival and Reinterpretation of Composite Knit and Crochet Constructions of the 1930's–1940's / Carol Brown // Textile. – 2012. – Vol. 10, No. 1. P. 60–77.
5. Cygan W. Materials and Techniques Used by Artists – the Participants of the International Triennial of Tapestry in Łódź / Włodzimierz Cygan // Fibres & textiles in Eastern Europe. – 2011. – Vol. 19, No. 1 (84). – P. 94–99.
6. Hemmings J. Tapis et Tapisseries D'Artistes catalogue essay [Electronic resource] /

- Jessica Hemmings. – Available from: <http://jessicahemmings.com/index.php/tapis-et-tapisseries-dartistes-catalogue-essay>.
7. Janeiro J. Evolution and Trends in the Fiber Arts Movement / Jan Janeiro // Fiberarts design book five / ed. by A. Batchelder, N. Orban. – Asheville : Lark Books, 1995. – P. 11–16.
 8. Kilian A. Grandma Graffiti: German Knitting Guerillas Go Global [Electronic resource] / Alison Kilian // Spiegel online international. – [Cited 2011, 23 May]. – Available from: <http://www.spiegel.de/international/zeitgeist/grandma-graffiti-german-knitting-guerillas-go-global-a-763843.html>.
 9. Laue D. Lace and other airy things / Dietmar Laue // Textileforum. – 2010. – No. 3. – P. 24–25.
 10. Robins F. Knit or die – the new knitting revolution / Freddie Robins // Textileforum. – 2008. – No. 1. – P. 17–20.
 11. Sterk B. Editorial / Beatrijs Sterk // Textileforum. – 2008. – No. 1. – P. 1.

УДК 748.5

Н. М. ГИЛЯЗОВА

ВИТРАЖ ЯК ЕЛЕМЕНТ ДЕКОРУ В ДИЗАЙНІ ГРОМАДСЬКИХ ТА ЖИТЛОВИХ ПРИМІЩЕНЬ ІВАНО-ФРАНКІВЩИНИ ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

У статті досліджено твори вітражного мистецтва громадських і житлових приміщень Івано-Франківщини початку ХХІ ст. як основний елемент декору сучасного інтер'єру. Розглянуто низку зразків у стилістичному та художньому аспектах їх творення. Виділено основні композиційні схеми та колористичні особливості вітражних творів.

Ключові слова: вітраж, мотив, декор, інтер'єр.

Н. М. ГИЛЯЗОВА

ВИТРАЖ КАК ЭЛЕМЕНТ ДЕКОРА В ДИЗАЙНЕ ОБЩЕСТВЕННЫХ И ЖИЛИЩНЫХ ПОМЕЩЕНИЙ ИВАНО-ФРАНКОВЩИНЫ НАЧАЛА ХХІ ВЕКА

В статье исследованы произведения витражного искусства общественных и жилищных помещений Ивано-Франковщины начала ХХІ в. как основной элемент современного интерьера. Рассмотрено ряд образцов в стилістическом и художественном аспектах их создания. Выделено основные композиционные схемы и цветовые особенности витражных произведений.

Ключевые слова: витраж, мотив, декор, интерьер.

N. M. GILYAZOVA

STAINED GLASS AS ELEMENT OF DECOR IN THE DESIGN OF PUBLIC AND PRIVATE BUILDINGS IN IVANO-FRANKIVSK REGION AT THE BEGINNING OF THE XXI CENTURY

The article deals with the works of stained glass art in public and private buildings in Ivano-Frankivsk region at the beginning of the XXI century which has become the main element of décor in modern interior. Some examples are analyzed in compositional, stylistic and artistic aspects.

Stained glass of public and private buildings this period in Ivano-Frankivsk region hasn't been described by Ukrainian scientists in any publications. In her work the author used the publications devoted to the colourstudy and the period setsesi which are very important for the analysis stained glass works.